ΠΑΝΤΙΘΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

της **Μαριάννας Τζιαντζή**

"Κάθε πελάτης μπορεί να διαλέξει αυτοκίνητο σε ό,τι χρώμα θέλει, αρκεί να είναι μαύρο». Έτσι έλεγε το 1909 ο Χένρι Φορντ, ο πατέρας της αμερικανικής αυτοβιομηχανίας. Βλέπετε, το περίφημο μοντέλο Τ, το αυτοκίνητο που προοριζόταν για την εργατική τάξη, έβγαινε μόνο σε μαύρο χρώμα.

Στην Ελλάδα του 2015, κάθε ψηφοφόρος μπορεί να διαλέξει όποιο «φιλευρωπαϊκό» κόμμα θέλει, αφού έτσι κι αλλιώς μαύρο μνημόνιο θα βρει μπροστά του. Η συναισθησία είναι ένα αρκετά διαδεδομένο νευρολογικό φαινόμενο κατά το οποίο «βλέπουμε» χρωματιστούς τους ήχους ή «ακούμε» ή «γευόμαστε» τα χρώματα — γιατί όχι και τα κόμματα; Στη σύντομη αυτή προεκλογική περίοδο τα κυρίαρχα κόμματα έχουν χρώμα, όμως το τελικό αποτέλεσμα θα είναι έτσι κι αλλιώς μαύρο.

Μπλε ελεκτρίκ ή ινδικό ροζ είναι το χρώμα της κυρίας Φώφης Γεννηματά, ενώ «ξανθό Ρηγίλλης» είναι το κλασικό χρώμα της Νέας Δημοκρατίας. Περιφραγμένο, αγκαθωτό κόκκινο είναι το χρώμα του ΚΚΕ που αυτοπεριφρουρείται και διαχωρίζεται από κάθε άλλο κόκκινο στη φύση και την κοινωνία, ενώ θλιβερό γκρίζο με μικρές κόκκινες βούλες του, γίνεται το χρώμα του ΣΥΡΙΖΑ. Τηλεορασί είναι το χρώμα του Ποταμιού αλλά και του Λεβέντη, ενώ η Λαϊκή Ενότητα έχει κληρονομήσει πολλά από τα χρώματα της μάνας της. Το χρώμα της Χρυσής Αυγής μόνο χρυσό δεν είναι, ενώ το πράσινο του παλαιού ΠΑΣΟΚ έχει πια αποδημήσει σε τόπο χλοερό.

Η Ανταρσύα φιλοδοξεί να έχει το χρώμα των λαϊκών κι εργατικών αγώνων και το χρώμα της εξαρτάται καθοριστικά και από το δυνάμωμα ή το ξεθώριασμα της λαϊκής αντίστασης. Το χρώμα της αγωνιστικής ενότητας δεν το έχει ακόμα αποκτήσει. Έχει όμως το χρώμα της αγωνιστικής υπόσχεσης κι αυτό δεν είναι λίγο. Προαποφασισμένο μοιάζει το μαύρο της μετεκλογικής κυβέρνησης, όμως πολλοί είναι αυτοί που κανένα χρώμα δεν τους εκφράζει, που ποθούν το χρώμα χωρίς όνομα. Και η μεγάλη πρόκληση είναι να βρούμε, να χτίσουμε

αυτό το χρώμα μαζί τους.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**